SKANDINAVIENS STJERNE
ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 5	1. MAJ 1942	91. Aargang

Tro paa Evangeliet er Midlet mod Frygt og Sorg.

Tale ved Kirkens Konference i Salt Lake City d. 5. Okt. 1941
af Præsident David O. Mc. Kay.

›Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud og tror paa mig‹. — Johs. 14:1.

Saaledes lød de Ord, som Frelseren talte til sine Disciple lige før han blev grebet og ført for Dommeren. Naar han kunde udtale disse hjertestyrkende Ord lige inden han blev forraadt og dræbt, saa er jeg sikker paa, at han vilde sige det samme i Dag til de, der føler sig nedtrykte og sorgfulde. Frelseren har givet os Lægedom mod alle Vanskeligheder og al Nød, nemlig Tro paa Gud. En fast Tro paa Jesus Kristus vil fordrive Frygt og Sorg. Vi har en Salme, som er skrevet af Søster Woodmansee, som udtrykker denne Tanke:

Naar mørk og tung sig Skyen viser
og Tvivlen dig omgiver
se op, frygt ej, sig Dagen nærmer,
Forsynets Magt dig befrier.

Sandt er det, at Verden gaar gennem en Skærsild af Sorg og Elendighed, — Nationer bliver nedtraadt og tyranniseret. De fire ødelæggende Ryttere — Krig, Hunger,

Pest og Død — løber helt løbsk. Dagbladene fortæller os, at vi gennemgaar den største Udryddelse i Menneskehedens Historie. Friheden til at tale, handle og arbejde bliver fortrængt. Regeringssystemer, der hidtil er blevet anset for at være de bedste og sikreste for Menneskeheden bliver betvivlet. Religionssandheder, der engang blev holdt i Ære, bliver nu latterliggjort og forkastet. I visse Dele af Verden ser det ud, som om selve Helvede er brudt løs og spreder Had, Rædsel og Død i sit Kølvand. Nu som aldrig før skulde vi stole paa Gud og staa fast i Troen, opføre os som voksne og være stærke.

Trods al den Elendighed, der hersker ude om i Verden, bringer jeg eder i Dag et Ord om Trøst og Opmuntring, et Budskab om Haab og Tro. Jeg siger dette først, fordi jeg har Tro paa den altoverlegne Forsynets Magt. Mennesket foraarsager selv gennem sin Smaalighed og Forkastelse af Evangeliet, sin Selviskhed og Svaghed, Konflikten og Ufreden, der hersker ude omkring. Mennesket er, som Emmerson siger: „En forklædt Guddom, en Gud, der opfører sig som en Nar. Det er, som om Himlen har sendt sine vanvittige Engle som til en Anstalt og her vil de lade høre deres uhyggelige Musik og imellem udtale Ord, som de har hørt i Himlen, for atter siden at komme med vanvittige Udbrud og skælde som Hunde".

Til Trods for alt dette vil den alvise Fader udarbejde store Velsignelser af Menneskenes Misgreb og Fejl, Velsignelser, som de med al deres Visdom umuligt kan skaffe sig selv. Tunge og mørke Skyer hænger omkring os; men Regnen, som strømmer ned fra dem, viser sig ofte at være til Velsignelse. Saadan kan det ogsaa blive med de faretruende Skyer, som hænger over Civilisationen i Dag. Jeg synes ikke om at forkynde Modløshed og Tristhed, langt bedre er det at forkynde Haabets Evangelium. Husk, at Kristi Kirke er blevet oprettet for aldrig mere at blive nedtraadt eller givet til noget andet Folk. Evangeliet er endnu ikke blevet prædiket for alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk, men jeg er sikker paa, at Herren vil aabne Vejen, saa hans Ord vil opfyldes.

Vor Kirke ejer mange Ting, som vi skulde være tak-

nemlige for. Vi skulde være fulde af Haab. Jeg vil i Dag nævne nogle af de Velsignelser, som vor Kirke byder:

Kirkens Tilstand er saa god som aldrig før. Præstedømmets Kvorum'er er mere aktive end nogensinde. De forskellige Bestyrelser forstaar deres Pligter og deres Ansvar som præsiderende Brødre, og Resultatet heraf er, at deres Kvorum'er befinder sig i den allerbedste Tilstand Kvindelig Hjælpeforening, der nu tæller over 90 000 Medlemmer, inviterer alle Kirkens Kvinder til at slutte sig til dem for derigennem at udvikle sig til social Tjeneste. Det er denne Forenings Haab at skaffe sig 9000 nye Medlemmer i 1941, saa de kan tælle 100 000 inden April Konferencen i 1942. Vi hørte i Gaar, at Tienden er vokset i Løbet af sidst Aar. Den er i Virkeligheden større end nogensinde. Fastesteofret er ogsaa vokset, og det er ogsaa nødvendigt at fortsætte denne sande Kristenpligt. Kirkens Sikkerhedsprogram, der nu er lidt over fem og et halvt Aar gammelt har en tredobbelt Hensigt. 1) Paa en hjælpsom og diskret Maade at yde Hjælp i Form af Mad, Klæder og Logi til de, der lider Nød; 2) At forsøge at skaffe Arbejde til Mænd og Kvinder, som gennem Ulykke eller uforudsete Hændelser bliver arbejdsløse, saa at de kunde forsørge sig selv; og 3) at fremelske Broderskabets Aand blandt Kirkens Medlemmer og i alt at mindes Jesu Ord: „Hvad I har gjort mod en disse mine mindste Brødre, det har I gjort imod mig".

Denne Velfærdsplan er ikke ny; men den er et Middel til at forene alle Kvorum'er og Hjælpeforeninger i deres Stræben efter at tjene deres Næste og Kirken. Alle arbejder nu i Forening — Stavspræsidenter, Kvorumsledere og Kvindelig Hjælpeforeninger; før arbejdede de hver for sig for hindre Nød og Sorg.

Antal Personer, der nu arbejder med Kirkens Sikkerhedsplan.

Den sidste Rapport viser, at Velfærdskomiteen bestaar af 9754 Personer, at vi har 83 Varehuse. I 1941 havde Kvorum'erne 1590 Foretagender i Gang; 173 Huse byggedes i 1939-40 med Kvorum'ernes Hjælp og i 1941 knapt hundrede til. Varehusene er fulde af al Slags henkogt Frugt

og Grøntsager foruden kondenseret Mælk, Mel, Kartofler, osv, — Alt dette er et Vidnesbyrd om Samarbejde og Næstekærlighed.

De europæiske Missioner:

I Gaar hørte vi om Kirkens Tilstand i de krigshærgede Lande, at Søskende trods alle Prøver holder trofast ud, intet synes at svække deres Tro paa Sandhedens og Retfærdighedens Sejr. Vore Hjerter frydes ved saadanne Rapporter, vort Haab synes lysere. Vor Pligt er det at gaa frem med ubrydelig Bestemthed for at gøre det, som Herren forlanger af os, nemlig at være „retfærdige, barmhjertige og vandre ydmygt for Gud".

Kærlighedens Evangelium:

En fuldstændig Tro paa Gud vil vække en Trang til i det mindste at prøve paa at leve i Harmoni med Kristi Lære, hvis største Bud er Kærlighed, ikke at hade hver andre. Nu som aldrig før skulde De Sidste Dages Hellige prædike og praktisere Kærlighedens Evangelium og forsage og forkaste Modvilje og Had. „Den, som hader sin Broder, er i Mørket og ved ikke, hvor han gaar, for Mørkheden har forblindet ham". Som Svar paa Spørgsmaalet om, hvilket var det største Bud i Loven, sagde Jesus dette ene Ord „Kærlighed", og derpaa specificerede han, hvem vi først skulde elske, nemlig Herren „af hele dit Hjerte, Sjæl og Styrke og derpaa din Næste som dig selv". Det modsatte af Kærlighed er Had. Ligesom Kristus er Personifikationen af Kærlighed, saaledes er Satan det af Hadet. Had er ondt og djævelsk. Selvom det ikke kommer til ydre Udtryk, saa forstyrrer det den Persons indre Liv, som huser det, ja, som en opslukkende Flamme. Had avler Misundelse, det søger efter Fejl hos andre; det trives i Ondskab og lever af Falskhed og Sladder. Det skader den, som nærer det mere end den, som det vises imod. Det er den værste af alle Ødelæggere, ja det er selve Ødelæggeren.

Krig, et Resultat af Forkastelse af Evangeliet:

Forkastelse af Evangeliet var Aarsagen til Verdenskrigen i 1914, og hvad var Resultatet? Syv Millioner Mænd blev dræbte, tyve Millioner saaret, fem Millioner af disse Krøb-

linger for Livstid, seks Millioner kastet i Fængsel, tyve Millioner Kvinder mistede deres Hjem, andre utallige Millioner led Nød og Sorg. Materiale til en Værdi af 50 Milliarder Dollars blev ødelagt, 100 Milliarder gik til at føre Krig for; og som Resultat af dette føres nu en ny Krig, som igen er et Resultat af det Had, som fødtes efter den første Krig. De frygteligste Ting hænder, Menneskets Handlefrihed staar paa Spil; men trods alt, saa har jeg dog fuld Tro paa, at Herren vil vende alt til det bedste for Menneskeheden.

Al Ondskab skal fordømmes:

Der findes Ting i denne Verden, som vi maa og skal fordømme; men dette kan gøres uden at fordømme Mennesket: Vi skulde udvikle en Modstandskraft overfor de Ting, som vi burde modstaa eller overkomme og for de Ting, som Kristus hadede. Vi kan komme i Besiddelse af Modstandskraft mod alt det, som Paulus advarer imod, nemlig Horeri, Overtrædelse, Urenhed, Had, Mord, Drukkenskab, Misundelse osv. — „for disse skulde ikke arve Guds Rige".

Vær opmærksom paa de smaa Ting, som kan udrydde Had:

Da den rige unge Mand spurgte Jesus: „Hvad skal jeg gøre for at arve det evige Liv?" henviste Mesteren ikke til noget bestemt stort Bud, men til flere forskellige. Der findes maaske ingen stor Gerning, vi kan gøre for at udrydde Had, Krig og Lidelse i Verden; men der findes mange smaa men meget vigtige Handlinger, som det staar i vor Magt at udføre.

Den forhaandenværende Situation tvinger Menneskene til at tæmme deres Temperament, og naar fristet til at fordømme andre, holde sin Tunge i Ave. Mit Budskab i Dag til alle de, der blander sig i Udenrigspolitik er at holde Had og Fjendtligheder udenfor. Jeg kender ingen bedre Maade at udrydde Hadet og bringe Harmoni ind i Hjemmet, i Omgang mellem Medmennesker, i Foreningslivet, i Landet og i hele Verden end at hver Mand og Kvinde først fjerner Fredens og Harmoniens Fjender fra sit eget

(Fortsættes Side 64)

TIL MOR.

Hvem er det, som trods Midler smaa,
med Hjemmets bedste Goder
saa glad imod os altid gaa?
Det er vor elskte Moder!

Hvem elsker os med Varme stor
trods Brøst og al vor Lyde?
Næst Gud, det gør vor egen Mor!
For os hun alt vil yde.

Og aldrig kommer vi for tidt
Om Mor har Gigtens Kvaler,
om Mor den hele Dag har slidt,
hun kærligt os husvaler.

Guds Kærlighed er størst paa Jord.
Aah, maatte vi Dig lyde!
Guddommelig er næst en Mor
i Kærlighed at yde!

Hvad er vel størst paa denne Jord?
Guds Ord kan os det sige:
Om Kærlighed i Hjertet bor,
vi arve skal hans Rige.

Ak! lille Mor, vi alt for lidt
til Gengæld dig har givet; —
for os Du ofret har og stridt;
næst Gud, hav Tak for Livet!

Med Taare varm og Bøn i Sind
til Gud for Dig, vor Moder,
jeg ofte gaar: O, bring Du ind
til hende Himlens Goder!

Mon vi Guds Kærlighed kan faa,
hvis Tak vi ej fik givet
til hende, som nær Døden laa,
den Gang hun gav os Livet.

Naar Moders Blik ej straaler mer,
forvist det er for silde.
Mon hun de røde Roser ser?
hvor gerne hun end vilde.

Lad os da haste hjem at gaa
til Mor med Roser røde,
at hun kan Glæde deraf faa,
og hendes Liv forsøde.

Ingeborg Nielsen.

GØR DET, MENS TID ER

Af J. C. M. Carlsen

Den amerikanske Forfatter, Dr. Swett Warden, skriver i sin Bog „Kærlighedens Vej“, at mangen en lægger flere Blomster paa deres kæres Grave, end de nogensinde gav dem, mens de levede. Og videre, at nogen anvender ekstra mange Penge ved deres afuødes Begravelse, med hvilke de burde have gavnet og glædet dem, mens de levede.

Hvor vidt dette ogsaa passer paa os, der lever i Danmark, skal ikke her tales om, eftersom det i snævreste og dybeste Forstand kun vedkommer den enkelte og dennes egen Samvittighed.

Ingen vil vel rose sig, ingen er der vel, som ikke kunde ønske at have gjort bedre mod en nær og kær, der er gaaet bort —.

Forfatteren giver et Træk: „En ung Kvinde, smuk og velbegavet, fuld af Livslyst og Energi, blev gift og fik fem Børn. Saa døde Manden uden at efterlade sig det ringeste, og Moderen gjorde sig de mest heltemodige Anstrengelser for at give sine Børn en god Opdragelse. Hun gjorde alt muligt for at tjene Penge, saa Børnene kunde komme paa Skole og faa en god Uddannelse.

Saa kom den Tid, da Børnene berigede med Kundskab og Tidens nye Ideer begyndte at gaa deres egne Veje. Da var Moderen en forslidt og falmet gammel Kone. Børnene fik efterhaanden deres egne Hjem, var optaget af deres egne Sager og forsømte Moderen.

Saaledes forløb en Del Aar, saa blev hun angrebet af en alvorlig Sygdom, som nok blev forværret at Skuffelsen, Ensomhedsfølelsen og Mangelen paa Opmærksomhed fra Børnene, som hun altid havde glædet sig til paa sine gamle Dage.

Ved Efterretningen om Moderens Sygdom vaagnede Børnene til Erkendelse om deres Forsømmelighed. De styrtede alle til deres Moders Sygeleje for at være hos hende i hendes sidste Time. De flokkedes om hende i Sorg og

Smerte, medens hun laa bevidstløs hen. Den ene Søn, som holdt hende i sine Arme, sagde til hende:

„Du har været saadan en god Moder for os".

Moderens Ansigt fik svag Farve, endnu engang aabnede hun Øjnene og hviskede:

„Det har du aldrig sagt før, John".

Saa svandt Lyset i hendes Øjne, og hun gik fra dem, medens hendes Børn stod hulkende og forpinte af Samvittighedsnag tilbage.

De smykkede Kisten med de pragtfuldeste Blomster og gav hende en kostbar Begravelse".

Tro paa Evangeliet — (Fortsat fra Side 61)

Hjerte, nemlig Had, Selviskhed, Ondskab osv. „Hvorfor ser du Skæven i din Broders Øje; men Bjælken i dit eget bliver du ikke var?"

Charles Wagner skriver i sin Bog „Et enkelt Liv": Ethvert Menneskes Virkefelt er dets nærmeste Omgivelser, forsømmes dette, bliver alt, som udrettes udenfor af ingen Værdi. Hold dig derfor først og fremmest til dit eget Land, din egen By, dit eget Hjem, din egen Kirke, dit eget Arbejdsfelt; kan du siden faa Tid til at udrette mere, saa kan du ogsaa virke udenfor disse Omraader".

Søskende: „Forfærdes ikke, tro paa Gud". Tro paa Jesu Kristi Evangelium.

Hold fast ved Troen paa Gud i Himlen,
Ja, tro paa hans Sandhedstidender.
Kærlighedens Budskab sendes atter fra det Høje,
Ungdommens Glæde tændes paa ny.

Du skal smile igen efter Taarer, som randt
og overvinde alt mørkt og trist
for Troen er Sjælens Styrke i dit Indre
uden den er du fortabt.

Maatte Menneskene tro paa Herren og hans Evangelium udrydde Hadets og Stridens Aand, som nu er saa fremtrædende, er min Bøn - Jesu Kristi Navn, Amen.

Ungdomsforeningerne.

Bristede Haab.

Det er med den allerstørste Beklagelse, jeg med Missionspræsidentens og Hovedbestyrelsens Samtykke, bliver nødsaget til at aflyse Ungdomsstævnet i Sommer. Dobbelt beklageligt er det, at vi hos nogle af vore kære Søskende har vakt Haab om et Stævne, naar det alligevel ikke kan realiseres. Skuffede Forventninger er noget af det mest triste, man kan komme ud for. Jeg skal prøve at redegøre for nogle af Aarsagerne til Aflysningen.

Stævnet, der havde været tænkt afholdt som et decideret Lejrstævne i en af Dansk Folkeferies Lejre, vilde have bundet os en Del økonomisk. Trafikforholdene har ved indgaaende Oplysninger vist sig at være usikre. (Ikke alle kan køre paa Cykle). Henstilling fra Myndighederne om Indskrænkning af Togtrafik i Forbindelse med Ferie. Med hele Urosituationen for Øje har vi set os nødsaget til at træffe dette Valg.

Der er sikkert ingen, der føler Sorgen over dette drastiske Skridt mere end Hovedbestyrelsen, men vi lover jer, saafremt der findes en Udvej, hvor vi kan komme i Kontakt med alle Grene, skal den blive benyttet fuldt ud, om ikke før saa naar vi skal begynde det nye Vinterhalvaar, da er det vor Agt, at sende Repræsentanter til Aabningsfesterne, hvor man saa i Funktionærmøder nøje kan drøfte Vinterens Problemer og Arbejdet for Ungdomsforeningen i Almindelighed. Planer, Valgsprog, Lektier, Økonomi alt dette vedrørende trænger til nøje Drøftelse, og vi vil i Forening med jer, mine Søskende, forsøge at arbejde fremad paa Herrens Værk i fuld Enighed og Forstaaelse.

Lad mig her give Udtryk for, at Aflysningen ikke, som nogle maaske vil tro, skyldes manglende Initiativ. Vi haaber inderligt, at Søskende stiller sig forstaaende heroverfor saavel som ved tidligere Lejligheder.

Samlingsdagen for Jesu Kristi Ungdom bliver aldrig opgivet bare udsat, naar Stævneklokken igen ringer Ungdom-

men sammen fra det ganske Land, lad os da mødes med de opsparede Kræfter i Behold og lad dem udfolde sig i rigt Haab for vor Ungdom.

Julius Andersen
Præsident.

Med Københavns Kor til Konferencen i Esbjerg.

Københavns Sangkor foretog i Paasken en Tourñe til Provinsen med Koncerter i Odense og Esbjerg og overværede i Esbjerg Foraars-Distriktskonferencen.

Saa kom vi da af Sted, fulde af Forventningens Glæde og spændte paa, hvorledes nu dette Eventyr vilde forløbe. For et Eventyr var det jo! Isvinteren havde endnu ikke sluppet sit Tag i de danske Farvande, og Paasketrafikken over Storebælt var i yderste Fare for at bryde helt sammen. — Men Heldet stod os bi, og med en ubetydelig Forsinkelse naaede vi Odense Skærtorsdag Eftermiddag.

Vi kunde mærke, at vi var velkommen i H. C. Andersens By. Og Byen var i Feststemning! Vi tog det som en naturlig Hyldest til os, men kom senere i Tanker om, at det jo netop var Eventyrdigterens Fødselsdag.

Koncerten i Industripalæet havde samlet en hel Del Tilhørere, og den gik da ogsaa rigtig godt. Et usædvanligt fint musikalsk Program var sammensat, og Missionspræsidenten talte alvorlige og opmuntrende Ord.

Om Aftenen blev vi trakteret med en lille lækker Middag sammen med Søskende fra hele Distriktet, og bagefter gik Snakken og Underholdningen Slag i Slag. Den, der skriver disse Linier, tør paastaa, at det blev den hyggeligste Aften, han har tilbragt i Selskab med Søskende.

Aksel Mathiesen: »Koret var kun paa Lynvisit her; men det er mit Indtryk, ja ogsaa min Overbevisning, at det gør en stor Indsats for vore Idealer, og dets Besøg var en Oplevelse for os.

Jørgen M. Christensen: »Mit Indtryk af De sidste Dages Helliges Sangkor er eet af de smukkeste, jeg har haft.«

Langfredag Morgen gik det videre til Esbjerg, hvor vi efter en Øvelse i Kirken skulde spise til Middag (arrangeret af Esbjerg Gren) og derpaa give Koncert. Men allerede paa Banegaarden blev vi bekendt med de Esbjerg-Søskende. De stod nemlig i stort Tal opmarcheret paa Perronen for at tage imod. Det var ganske rørende, men kun en Forsmag paa Søskendes Gæstfrihed og Offervilje.

For os i Sangkoret var det en sand Overraskelse og Glæde at finde Landets smukkeste Kirkebygning paa den Adresse, som vi fik opgivet som Jesu Kristi Kirke. Vi havde hørt om denne, Missionens nyeste Kirke, men kunde ikke have tænkt

De forenede Sangkor.

os noget, der stod Maal med Virkeligheden. En skøn Bygning med rummelige, lyse og hyggelige Lokaler. Renvasket, skuret og bonet og ikke et Støvgran — vi turde næsten ikke træde indenfor.

Koncerten blev en Begivenhed — det siger Søskende i Esbjerg da:

Str. Ane Pedersen: »Konferencen var ualmindelig god og meget, meget opbyggende. Sangkoret gjorde ogsaa det hele saa festligt.«

Langfredag indledtes Konferencen med Koncerten, hvori det dygtige Kor sang, saa Taarerne traadte frem i de tilstedeværendes Øjne, og alle følte den Aand, der kommer til Stede, naar Guds Folk lovpriser vor Skaber og Frelser igennem Sang

og Musik. Foruden Korets vældige Indsats bør nævnes Klaversoloen ved Brd. Niels Peder Olsen, Esbjerg, samt Musiknummeret for Violin og Klaver, udført af Brd. Niels Peder Olsen og Korets dygtige Dirigent: Brd. Chr. Rasmussen, København. Et Musiknummer, der ved sin Skønhed betog enhver lyttende og fik ham til at sige Tak for den vidunderlige Gave, Gud har skænket sine Børn, nemlig Musikkens skønne, gribende Gave. Det vilde her være rigtigt at takke Københavns Sangkor for det vældige Arbejde, de har haft for at kunne yde en saadan Præstation, som de gjorde her til vor Koncert. Særlig Tak maa lyde til Brd. Rasmusen, der saa trofast har slidt for, at vort Distrikt kunde nyde godt af hans og de øvrige af Korets Medlemmers Talenter.

Lørdag indledtes med en kort Andagt i Kirken, og efter en Fællesspisning var Tiden fri til at se Byen. Kl. 19,00 samledes Koret paa Kommunehospitalet for at synge nogle Sange for den gæstfrie Bys syge.

Lørdag Aften var reserveret Esbjergs Ungdomsforeninger, der havde arrangeret en Fest til Ære for vore besøgende Søskende. Efter et Program, hvor bl. a. blev opført et Danmarkstableau under Medvirken af den kendte Esbjergsanger, Herr Erhardt Iversen, blev Tiden overgivet til Amatøraften, og man fik Anledning til at høre og se mange gode Numre udført af Amatører fra baade Esbjerg og København.

Søndag blev en uforglemmelig Oplevelse. Tre Møder af en usædvanlig Kvalitet og med en Aand over sig, som vi sjældent oplever. Men lad nogle af Søskende udtale sig:

Alfred Hansen: »De bedste Møder, jeg har overværet saa langt tilbage, jeg kan huske, og det er de bedste Mennesker, jeg har lært at kende. Iøvrigt var det en uforglemmelig Tur for mig.«

Grethe Thomsen: »En straalende Oplevelse saa stor, at jeg ikke kan udtrykke med Ord, hvad jeg føler.«

Inga Kibsgaard: »Opbyggende Møder, som alle kan leve længe paa, en uforglemmelig Tur.«

Emil Jensen: »Det mest overraskende for mig var den Styrkelse af mit Vidnesbyrd om Kirkens Sandhed, som denne Rejse gav mig i en Grad, som jeg ikke havde troet mulig.«

Aldrig i mit Liv har jeg til et Møde set saa mange taare-

vædede Øjne som denne Søndag Aften. Da Distriktspræsident Henry Løjborg ydmygt indledte sin Tale med: »Jeg tænker paa min Mor — —«, og da Missionspræsidenten magtfuldt udtalte: »De skønneste Ord, jeg kender, er disse — Jeg ved«, da var hver eneste i Kirken parat til at ofre alt for Evangeliet. Kunde man blot bevare den Begejstring!

Mandag var Afskedens Dag. Den indledtes med en Andagt, hvortil alle Korets Medlemmer og deres Værtsfolk var kommet. En gribende Højtidelighed, som sluttede med Bøn for de bortdragende og for den By, som blev tilbage paa sin farefulde og udsatte Post.

Kl. 11.58 forlod vore kære Gæster Byen for at vende hjem. Ord kan ikke udtrykke den Taknemlighed og Glæde, vi her i Esbjerg føler, fordi Københavns Kor vilde komme herover og berige vor Konference. De gjorde et stort Stykke Arbejde for vor Skyld, og vi takker dem og de andre tilrejsende. Vi haaber, vi snart igen maa faa en lignende aandelig Fest.

For os Københavnere var denne Rejse til Odense og Esbjerg en dejlig Oplevelse. Mange Hilsener overbragtes, mange Venskaber opfriskedes, talrige nye Venskaber stiftedes, mangen god Gerning øvedes, mange forsømte Pligter indhentedes i disse Dage. To smukke symbolske Handlinger klargjorde maaske mere end alt andet Samhørigheden mellem os Søskende. Korets Nedlæggelse af en Blomsterhilsen paa Broder Marius Løvendahls Grav og Esbjerg Bikubepigers smukke Tanke at overrække Bikubeleder Anny Breum en Buket Blomster ved Afrejsen.

Lad os slutte Referatet med, hvad man i Esbjerg mener om Konferencens Forløb:

Ejnar Nielsen: »En udmærket og god Konference.«

Niels P. Olsen: »Konferencen var for mig en af de smukkeste Oplevelser. Maatte vi faa flere saadanne.«

Villiam Pedersen: »Offervilje, Velvilje og Kærlighed til Evangeliet er, hvad denne Konference har lært mig.«

Dagny Nielsen: »Konferencen var den største aandelige Fest, vi har oplevet i vor By.«

D. N. og J. W. S.

Kvindelig Hjælpeforenings Hundredeaarsjubilæum i Den danske Mission.

Esbjerg: Den kvindelige Hjælpeforenings 100 Aars Jubilæum fejredes i Esbjerg under de smukkeste og festligste Former.

Festligheden indledtes Søndag den 15. Marts, idet Kvindelig Hjælpeforening overtog Ledelsen af Møderne paa denne Dag. — Da man efter at være budt velkommen af en Repræsentant fra Den kvindelige Hjælpeforening, traadte ind i Salen, lagde man straks Mærke til de mange, smukke Blomster, der var tilsendt »Jubilaren« i Dagens Anledning fra Søskende og Venner. Formiddagens Møde var helt igennem præget af den Aand, der er karakteristisk for Den kvindelig Hjælpeforening; og mange gode Ord lød til de tilstedeværende.

Søndag Aften Kl. 19,30 samledes Søskende og Venner til den store Gudstjeneste. Denne forløb paa den smukkeste og mest lærerige Maade. Aftenens Program blev udført af Medlemmerne af Den kvindelige Hjælpeforening paa nær en Solo af Herr Karl Nielsen. Dagen var helt igennem en aandelig Fest, der tjener Den kvindelig Hjælpeforening til Ære.

Tirsdag den 17. Marts afholdt Kvindelig Hjælpeforening en stor Banket og havde ligeledes hertil samlet en stor Skare af Søskende og Venner. Salen og Bordene var pyntet i Hjælpeforeningens Farver. Den dejlige Mad, der blev serveret, beviste tydeligt, at Kvindelig Hjælpeforening ogsaa er sig sit Ansvar bevidst paa det materielle Omraade. Ved Bordet var Ordet frit, og Spøg og Alvor skiftedes, — Efter at der var blevet budt Velbekomme, gik Gæsterne op i Fornøjelsessalen, hvor en stor Radiogrammofon blev sat i Gang, og snart svang man sig muntert til Tonerne.

Den kvindelige Hjælpeforenings Bestyrelse, der her i Esbjerg bestaar af Str. Selma Olsen, Str. Kristine Jensen og Str. Kathrine Nielsen, fortjener en dybfølt og inderligt ment Tak for deres store Arbejde med at gøre Fødselsdagen saa lærerig og munter, som den blev. Tak! D.N.

Odense: 100 Aarsdagen for Kvindelig Hjælpeforenings Oprettelse blev fejret paa en for Foreningen værdig Maade. Ved Mødet Søndag Aften den 15. Marts talte Søstrene og gav et

udmærket Indblik i Foreningens Historie, Arbejde samt dens Idealer og Formaal.

Paa selve Fødselsdagen, som blev en Festdag helt igennem, var Foreningens Medlemmer og Venner samlede til en festlig og vel tilberedt Banket, der bestod af Flæskesteg med Rødkaal og Citronfromage til Dessert.

Blomster og Blomsterkurve var et synligt Bevis for Medlemmernes Taknemmelighed og Paaskønnelse saavel for selve Foreningens som for Bestyrelsens Arbejde.

Fødselsdagsprogrammet var righoldigt med Sang og Musik og bl. a. Skuespillet »Ikke af Brød alene«.

Der blev sunget til Indledning »I Guds Navn vi fejre vil, glade denne Dag« og saaledes blev det. A.M.

Aarhus: 100 Aars Jubilæet fejredes med Møder Søndag den 15. Marts, baade om Formiddagen og om Aftenen, og der blev udført et ypperligt Program.

Selve Jubilæumsdagen, den 17. Marts, fejredes ved, at Kirkens Medlemmer var samlet til en stor Jubilæumsmiddag — Suppe, Kød i Peberrodssauce og Kræmmerhuse. Efter Middagen blev der opført et smukt Skuespil: »Elsk din Næste!« Ungdomsforeningernes Præsident overrakte ved denne Festlighed en Gave til Kommunelærer Vigild, fordi denne saa mange Gange havde været dem behjælpelig. Ældste Richard Nielsen havde forfattet en Sang til Lejligheden, som blev sunget. Et Digt af Frk. Withen blev oplæst. Senere paa Aftenen blev der Anledning til knapt et Par Timers Dans, og alle morede sig storartet. Alt i alt en Fest, der tjener Søstrene i Den kvindelig Hjælpeforening til stor Ære. T.J.J.

København: Den største Begivenhed i Kirkens Historie i Aar er uden Tvivl Kvindelig Hjælpeforenings Hundredeaarsjubilæum. Dette blev fejret her i København ved opbyggende og interessante Møder Søndag den 15. Marts under Kvindelig Hjælpeforenings Ledelse samt ved en stor Banket for hele Grenen paa selve Mindedagen, Tirsdag den 17. Marts.

Begge Søndagsmøderne bar dybt Præg af Kvindens særlige Gerning og Mission samt Kvindelig Hjælpeforenings Arbejde i det forløbne Aarhundrede. Mange gode og ypperlige Taler blev givet af Grenens Søstre, og de tilstedeværende lærte denne Dag rigtigt at forstaa, hvad denne Kirkes Kvinder har

ydet for Kirken som et Hele saavel som for dens enkelte Medlemmer. At Kvindelig Hjælpeforening ogsaa er elsket og paaskønnet, saa man tydeligt Bevis paa her under Jubilæet. Ringe var de Pengegaver ikke, der blev skænket den eller de Blomsterbuketter, der blev sendt af taknemlige Søskende og Venner.

Som i Missionens andre Grene blev selve Jubilæumsdagen fejret med en stor og festlig Banket, hvori der deltog 150 Personer, Medlemmer saavel som Venner. Denne Festlighed blev afholdt i vor store Kirkesal, der var smukt pyntet i Dagens Anledning, hvad der ogsaa i høj Grad gjorde sit til at bringe de tilstedeværende i Feststemning. Efter den fine Middag, der bestod af Flæskesteg med Rødkaal og Is, blev der opført et alvorligt og gribende Skuespil »Ikke af Brød alene«, bearbejdet til Dansk af Str. Eva M. Gregersen. Alle Rollerne blev spillet ualmindeligt godt; men særlig betaget var alle af Str. Gregersens lille 6aarige Søn Roald, der udførte sin store og lange Rolle forbløffende godt. — Af de andre udmærkede Numre, der i Aftenens Løb blev udført, kan nævnes et Par Sange af Kvindelig Hjælpeforenings Sangkor, et nyt Sangkor, der er blevet oprettet i Anledning af Jubilæet.

Maatte Mindet om disse højtidelige og vidunderlige Dage blive bevaret i vor Erindring, saa vi aldrig maa glemme at vise vor Kvindelig Hjælpeforening den Tak og Paaskønnelse, som vi skylder den samt at hjælpe den med at opfylde sin store og vigtige Mission!

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer een Gang maanedl.

Pris 30 Øre pr. Nummer, Kr. 3,00 pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG.36 L